

vlastnictví manželů Františka a Marie P-ových. D ů v o d y: Jde o zápis nemovitostí, jež jsou částí obecní silnice a cesty, a k tomu jest podle § 20 zákona ze dne 12. srpna 1864 čís. 46 z. zák. třeba schválení politického úřadu, nyní okresního úřadu v P. V projednávaném případě okresní úřad jednání neschválil, ba naopak souhlas odepřel pro stížení komunikace a na tomto zamítavém stanovisku setrval. Souhlas politického úřadu vykázati jest věcí žadatelů, a odkazuje se v té příčině na výnos zemského výboru král. Českého ze dne 1. července 1871 čís. 18407, výnos presidia vrchního soudu v Praze ze dne 12. ledna 1900 č. j. Pres. 53/1900. Dokud žadatelé onen souhlas nevykáží, nebude lze jejich žádosti vyhověti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs není opodstatněn, neboť napadené usnesení vrchního soudu odpovídá i stavu věci i zákonu. Stěžovatelé opírají svůj návrh o právoplatné usnesení okresního soudu v N. ze dne 2. září 1930 vydané v řízení o obnově a úpravě hranic podle § 850 a násl. obč. zák. Jde však o zápis dílců pozemkových parcel č. kat. 702 a 704, veřejných cest, do knihy pozemkové a proto podle § 20 zákona ze dne 12. srpna 1864 čís. 46 z. z. pro Čechy musí navrhovatel prokázati schválení politického úřadu, nyní okresního úřadu v P. Toto schválení nemůže nahraditi ani ono právoplatné usnesení soudní, poněvadž schválení znamená souhlas se zrušením veřejnosti oněch částí cest s pozemkem soukromým sloučených a tímto zrušením veřejnosti, tedy otázkou veřejnoprávní, soud v řízení, v němž bylo ono usnesení vydáno, zabývatí se nemohl a se nezabýval. Správně rozhodl vrchní soud, že souhlas politického úřadu vykázati jest věcí žadatelů a nerozhoduje, že jde jen o zavedení knihovního pořádku, jak tu jest, nikoli o změnu držebnostní. Navrhovatelé jsou povinni knihovní pořádek zavést i opatřiti vše, čeho k zavedení tomu jest třeba, tedy i souhlas politického úřadu, vrchním soudem právem požadovaný.

Čís. 11475.

»Zvláštními předpisy« ve smyslu § 93 odst. (2) vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n., nejsou míněny jiné předpisy, než předpisy exekučního řádu, zejména předpisy §§ 3 a 54, druhý odstavec, ex. ř.

Je-li podle exekučního titulu správního úřadu obec povinna plniti straně, jest strana vymáhajícím věřitelem oprávněným k návrhu na povolení exekuce proti obci, musí však předložiti potvrzení rozhodujícího úřadu o vykonatelnosti.

Exekuci proti obci k vydobytí peněžité pohledávky nelze však po-

voliti, dokud není prohlášením příslušného správního úřadu ve smyslu § 5 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák., zjištěn přípustný rozsah exekuce.

(Rozh. ze dne 12. března 1932, R I 96/32.)

Na základě usnesení zemského úřadu v Praze ze dne 26. července 1929, jímž bylo uloženo obci K., by vyplatila Magdaleně O-ové na chudinské podpoře 100 Kč pro její nemanželské dítě, navrhla Magdalena O-ová na soudě povolení exekuce na movitosti proti obci K. k vydobytí chudinské podpory. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční titul jest nálezem správního úřadu ve věci veřejnoprávní. Podle § 1 čís. 12 ex. ř. jsou takové nálezy jen tehdy exekučními tituly ve smyslu exekučního řádu, byla-li exekuce zákonnými ustanoveními přikázána soudům. Dále ustanovuje § 93, druhý odstavec, vl. nař. čís. 8/1928, že strana sama může jen potud přímo žádati o povolení soudní exekuce, pokud jest to ustanoveno zvláštními předpisy. Předpisy ty dosud vydány nebyly.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o exekučním návrhu znovu rozhodl.

Důvody:

Ustanovením § 90 vlád. nař. ze dne 13. ledna 1928 čís. 8 sb. z. a n. byla prohlášena vykonatelná rozhodnutí úřadů v § 1. vyjmenovaných (tedy i zemského úřadu) za exekuční tituly a podle článku 12. zák. ze dne 14. července 1927 čís. 125 sb. z. a n. a § 93 uv. vlád. nař. jsou exekuční tituly v § 90 odst. (1) uv. vládního nařízení uvedené zároveň exekučními tituly ve smyslu exekučního řádu, i když pro ně není soudní exekuce výslovně připuštěna zvláštními ustanoveními. Tím byl rozšířen předpis § 1 čís. 12. ex. řádu na veškerá vykonatelná rozhodnutí řečených správních úřadů. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce proto, že prý § 93 odst. (2) uv. vládního nařízení ustanovuje, že strana sama může jen potud přímo žádati o povolení soudní exekuce, pokud to jest ustanoveno zvláštními předpisy, že však takové ustanovení dosud nebylo vydáno. Právem vytýká mu stěžovatelka, že nesprávně uvádí ono ustanovení. Ustanovení to zní: »O povolení soudní exekuce zakročí úřad. Úřad má v soudním exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele, jen nejde-li o plnění, která se vymáhají jen k návrhu strany. Pokud je strana oprávněna zakročiti přímo o povolení soudní exekuce, stanoví zvláštní předpisy«. Vládní nařízení nepraví, které zvláštní předpisy to jsou, anebo že takové předpisy teprve budou vydány. Ani důvodová zpráva k němu nepodává vysvětlení. Nelze ovšem přisvědčiti stěžovateli, že těmito zvláštními předpisy jsou ony hmotně právní předpisy, o které se opírá nárok v exekuci uplatňovaný. Zajisté nelze popírati, že ustanovení § 93 odst. (2) uv. vládního nařízení jest nejasné (srovn. Weyr: Správní řád, str. 181), ale při rozumném výkladu tohoto

ustanovení nemohou oněmi zvláštními předpisy býti míněny jiné předpisy, než předpisy exekučního řádu, zejména předpis § 3 exekučního řádu, podle něhož se povolení exekuce stane na návrh strany oprávněné k nároku. (Vymáhající věřitel). Ustanovení to neodporuje ustanovením vládního nařízení. Neboť podle § 90 odst. (1) vládn. nař. vykonávají se řečená rozhodnutí, není-li jejich výkon ve veřejném zájmu, jen k návrhu strany politickou nebo soudní exekucí. Odstavec druhý § 93 vládn. nařízení sice praví, že o povolení soudní exekuce zakročí úřad. Avšak z dalšího jeho ustanovení, že úřad má v soudním exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele jen, nejde-li o plnění, která se vymáhají jen k návrhu strany, plyne, že jde-li o takové plnění, má postavení to strana sama, poněvadž jinak by tu nebylo vůbec vymáhajícího věřitele. Když tedy strana podle exekučního titulu ve smyslu § 1 čís. 12 exek. řádu má nárok na plnění a je tedy vymáhajícím věřitelem ve smyslu § 3 ex. ř., může učiniti sama návrh na povolení exekuce u civilního soudu podle prvního odstavce § 3 exek. řádu k tomu povolaného. Ano z předloženého exekučního titulu jest zjevno, že stěžovatelka má nárok na částku v něm uvedenou, nelze jí upírati oprávnění ve smyslu druhého odstavce § 3 ex. ř. Druhým takovým předpisem jest ustanovení druhého odstavce § 54 ex. ř., podle něhož musí vymáhající věřitel, opírá-li návrh o exekuční titul ve smyslu § 1 čís. 12 ex. ř., předložití potvrzení rozhodujícího úřadu o vykonatelnosti. Také tomuto požadavku stěžovatelka vyhověla. Nebylo překážek, o kterých povinná strana se zmiňuje v rekursu proti usnesení prvního soudu. Neboť oprávněnou osobou ve smyslu § 3 a 7 ex. ř. byla stěžovatelka, poněvadž podle exekučního titulu byla obec povinna platiti částku v něm uvedenou jí. Zkoumati správnost potvrzení úřadu nebyl soud oprávněn, nehledíc k tomu, že skutečnosti tvrzené v té příčině v rekursu jsou nepřípustné novoty. Avšak první soud nemohl navrhovanou exekuci proti obci k vydobytí peněžité pohledávky povolit (§ 15 ex. ř.), pokud neměl prohlášením příslušného správního úřadu ve smyslu § 5 nařízení min. spravedlnosti ze 6. května 1897 čís. 153 ř. zák. zjištěn přípustný rozsah její. Bylo tedy rozhodnouti, jak se ve výroku stalo, a bude na prvním soudě, by si před rozhodnutím opatřil prohlášení podle § 6 tohoto nařízení.

Čís. 11476.

(Dožádaný) soud jest oprávněn ustanoviti nový rok k výsledku strany, jež se, nedostavivši se k původně stanovenému roku k jejímu výsledku, dodatečně omluvila.

(Rozh. ze dne 12. března 1932, Rv I 2066/30.)

Žalobě bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno. O d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Výtku vadnosti a neúplnosti řízení opírá odvolatel o to, že: žalobce přes to, že se nedostavil, ač byl řádně předvolán, k roku ustanovenému na 18. března 1930